

Arrest

nr. 77 097 van 13 maart 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 13 januari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 december 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 8 februari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. STRUBBE loco advocaat J. DE FAUW en van attaché D. HANOULLE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 16 mei 2011 het Rijk binnen en diende op 17 mei 2011 een asielaanvraag in. Op 16 december 2011 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaring bent u een Pakistaan uit Miyahan te Nowshera District in Pakistan. U woonde in hetzelfde dorp als M. I. (...) Hussain, lid van de Awami National Party, minister op het niveau van

de provincie KhyberPakthunkwa en voorvechter in de strijd tegen de Taliban. U was bevriend met zijn zoon M. R. H. (...). Op 24 juli 2010 ging u samen met M. R. H. (...) en zijn neef M. A. (...) (bijnaam J. (...)) naar het voetbalveld. U liep op een bepaald moment wat achterop omdat u aan het bellen was met uw vriendin. Plots hoorde u geweerschoten en zag dat M. R. H. (...) neergeschoten werd door twee mannen met een bedekt gezicht. M. A. (...) werd ook geraakt in het been. Toen de belagers door kregen dat u dit allemaal gezien had kwamen ze achter u aan. Terwijl de belagers achter u aan zaten kon u hun gezicht zien en herkende u één van hen. U kon tijdig ontsnappen. Na het incident kwamen de mensen op straat en M. R. H. (...) werd afgevoerd met een ziekenwagen. Hij stierf onderweg naar het ziekenhuis. Daarna keerde u terug naar huis. De dag erna, op 25 juli 2010, ging u opnieuw voetbal spelen met vrienden. Toen u terugkeerde met de bromfiets werd u tegengehouden door een man. U weigerde te stoppen en u reed plankgas weg. De man achtervolgde u met een auto en er werd op u geschoten. Via een smalle straat kon u ontsnappen en u keerde terug naar huis. U vertelde alles aan uw broer en die besloot dat jullie naar het politiekantoor van Pabbi moesten gaan. De volgende ochtend, op 26 juli 2010, trokken jullie naar het politiekantoor. De politie wou geen klacht neerschrijven uit angst voor de Taliban. Daarom trokken u en uw broer naar M. M. A. (...), een lid van de Awami National Party, en hij schreef een brief aan de District Coordination Officer van Nowshera. Met die brief keerden jullie terug naar het politiekantoor. Toen werd wel een klacht neergeschreven door de politie, maar dit gebeurde allemaal zeer voorzichtig. Diezelfde dag nog was er een zelfmoordaanslag bij de moskee in uw dorp vlak bij het huis van M. I. H. (...). Vier of vijf mensen verloren het leven. Daarna voelde u zich niet meer veilig en u besloot om het land te verlaten. Op 27 juli 2010 kwam er bij u thuis een dreigbrief aan van de Taliban. Daarin werd gezegd dat u geen goede moslim bent en dat u zal boeten voor de klacht die u neerlegde bij de politie. Bovendien hoorde uw broer op straat geruchten dat u betrokken zou geweest zijn bij de aanslag op M. R. H. (...), omdat u op dat moment in de buurt was en omdat u op dat moment aan het bellen was. Op 27 juli 2010 verliet u uw woning en u trok via Karachi naar Iran. Via Turkije kwam u in Griekenland. Daar verbleef u een negental maanden. Vanuit Griekenland reisde u naar Italië en via Frankrijk kwam u in België terecht. Op 16 mei 2011 kwam u aan in België en op 17 mei 2011 vroeg u asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: een identiteitskaart, een dreigbrief van de Taliban, een klacht bij de politie, krantenartikels, schooldocumenten, een handelslicentie, enveloppe's en een foto.

B. Motivering

Het CGVS (Commissariaat- generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen) hecht geen geloof aan uw verklaring dat u gezocht wordt door de Taliban in Pakistan omdat u ooggetuige was van de aanslag op M. R. H. (...). U maakt niet hard dat u effectief ter plaatse was toen dit incident zich voordeed en het is bijgevolg niet geloofwaardig dat u na dit incident als ooggetuige geviseerd werd door de Taliban. U verklaart dat u samen met M. R. H. (...) en zijn neef M. A. (...) op weg was naar het voetbalveld toen dit incident zich afspeelde (zie gehoorverslag CGVS, p. 3). Deze verklaring is tegenstrijdig met de beschikbare informatie die op het internet terug te vinden is over dit incident (blauwe map, punt 1). In al deze internetartikels komt hetzelfde verhaal terug: M. R. H. (...) stierf nadat hij een wandeling maakte samen met zijn neef M. A. (...). Slecht één internetartikel spreekt over nog een derde persoon die gewond raakte (blauwe map, punt 1g), maar dit kan niet over u gaan, aangezien u ontsnapte (zie gehoorverslag CGVS, p. 3). In geen van de andere artikels wordt een derde persoon vermeld, en al zeker niet uw naam. Wanneer men de verklaringen van M. A. (...) zelf citeert, wordt er niet gesproken over een derde persoon (blauwe map, punt 1a). Dit is merkwaardig gezien jullie met drie onderweg waren volgens uw verklaring. In de internetartikels wordt vermelding gemaakt van een First Information Report dat tot stand kwam op basis van de verklaringen van M. A. (...) (blauwe map, punt 1a, 1c, 1d, 1e en 1h). Het is bevreemdend dat u hier nergens als getuige wordt vermeld, temeer daar u beweerde de daders gezien te hebben. Bovendien wordt in deze artikels publiekelijk duidelijk gemaakt dat de politie een onderzoek startte en dat de Taliban verdacht wordt en zelfs de aanslagen opeist. Het is bijgevolg ongeloofwaardig dat de politie uw klacht (tengevolge van de aanval op u), eerst niet wou registreren en dan geheim zou houden (zie gehoorverslag CGVS, p. 4). De aanslag op u was immers verbonden met de dood van M. R. H. (...) en daar deze moord publiekelijk werd onderzocht zou de aanslag op een van de getuigen in deze moord zeker van belang zijn. Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Het feit dat u nergens vermeld wordt in het kader van deze incidenten ondermijnt uw profiel als een mogelijk doelwit van de Taliban. Bijgevolg is het ongeloofwaardig dat u effectief een klacht indiende bij de politie en wordt de echtheid van het First Information Report dat u voorlegt (groene map, punt 3) in vraag getrokken. Bovendien is het indienen van een klacht nog geen bewijs dat beschreven feiten zich effectief voordeden.

U verklaart dat niemand het incident zag gebeuren behalve uzelf (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). Dit is tegenstrijdig met een eerdere verklaring waarin u stelt dat u er zelf ook van verdacht werd betrokken te zijn geweest bij het incident omdat iedereen zei dat u bij de twee slachtoffers was (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). Uw verklaring is ook tegenstrijdig met wat er in de internetartikels staat. In die artikels wordt gesteld dat ooggetuigen zagen dat M. R. H. (...) op slag dood was (blauwe map, punt 1g). Toch wordt u, ondanks dat er ooggetuigen waren, nergens genoemd als mogelijke verdachte. Uw naam wordt ook nergens vermeld in de verklaringen van M. A. (...). Dit is bevreemdend gezien het zwaarwichtige karakter van deze moordzaak. Dit trekt de geloofwaardigheid van uw verklaring dat u ervan verdacht wordt betrokken te zijn geweest in de aanslag in twijfel. Het argument dat men u ervan zou verdenken betrokken te zijn geweest in het incident omdat u net op dat moment aan het bellen was houdt geen steek (zie gehoorverslag CGVS, p. 10). Men kan steeds uw telefoongeschiedenis na te trekken en u hebt een zwart op wit bewijs dat u op dat moment met uw vriendin aan het bellen was. U hebt bovendien geen enkel idee of de politie u op dit moment zoekt en of er een onderzoek tegen u loopt (zie gehoorverslag CGVS, p. 10). Het feit dat u dit niet weet wijst op desinteresse en ondermijnt de geloofwaardigheid van wat u verklaart. De optelsom van deze elementen maakt, met andere woorden, uw verklaring dat u ook door de autoriteiten en de lokale bevolking gezocht wordt omwille van medeplichtigheid ongeloofwaardig.

U legt meerdere documenten voor om uw asielrelaas te staven. Aan uw identiteit, school- en handelsactiviteiten wordt niet getwijfeld (groene map, 1, 5 en 6), net zoals niet getwijfeld wordt aan het feit dat u M. R. H. (...) kende: op de foto (groene map, punt 8) staat hij samen met u afgebeeld en u komt uit hetzelfde dorp als M. R. H. (...). Het krantenartikel dat u voorlegt (groene map, punt 4) heeft een gesolliciteerd karakter. Ten eerste, is het merkwaardig dat dit krantenartikel zo gedetailleerd is opgesteld met betrekking tot uw betrokkenheid in heel deze zaak. De krant beschrijft dat u aanwezig was toen M. R. H. (...) vermoord werd, dat u het gezicht van één van de daders herkend hebt, dat u de dag nadien moest vluchten en hoe u dat gedaan hebt en dat u op het moment dat het artikel verscheen ondergedoken leefde. Dit soort details kunnen enkel van u afkomstig zijn, want andere mensen kunnen moeilijk verklaren dat u het gezicht herkend had van één van de daders. Ten tweede, is het merkwaardig dat uw betrokkenheid in deze zaak zo publiekelijk en gedetailleerd wordt beschreven in dit artikel, terwijl u in geen enkel internetartikel met betrekking tot deze zaak vermeld wordt, zelfs niet in de verklaringen van M. A. (...). Dit trekt de echtheid van dit artikel in twijfel. Hetzelfde geldt voor de brief van de Taliban. Het voorleggen van documenten moet steeds gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen. Dit is hier niet het geval.

Bijgevolg hebt u het CGVS op geen enkele manier te weten overtuigen van uw bewering dat u wordt gezocht in Pakistan. Er kan dan ook niet besloten worden dat u op dit ogenblik bij een eventuele terugkeer naar Pakistan het risico loopt op vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Voorts erkent het CGVS dat uw thuisregio, het noordwesten van Pakistan, getroffen is door de openlijke strijd tussen Taliban en de Pakistaanse autoriteiten. Dit conflict is echter zeer regionaal. Uit informatie van het CGVS waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier (blauwe map, punt 2), blijkt immers dat deze strijd niet overal in Pakistan wordt gevoerd. Om deze lokale problematiek te ontwijken zouden u en uw familie zich dan ook elders in Pakistan kunnen vestigen.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. In een eerste middel beroept verzoeker zich op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel en in het bijzonder als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, zoals aan de commissaris-generaal opgelegd door de wet van 29 juli 1991

betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. In een tweede middel beroept verzoeker zich op een schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980.

2.3. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden.

3. Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire bescherming

3.1. Verzoeker betoogt dat de motivering uiterst gebrekkig is en daarnaast aan verzoeker een veel te zware bewijslast werd opgelegd in het kader van een asielaanvraag en hierdoor het principe "*voordeel van de twijfel*" werd geschonden. Verzoeker benadrukt dat hij een precies en coherent feitenrelaas heeft gepresenteerd dat door meerdere documenten wordt gestaafd. Hij weet niet welke documenten hij dan nog zou moeten toevoegen die een reële vrees voor zijn leven wel aannemelijk zouden maken. Hij kan verder op gedetailleerde wijze de aanslag navertellen, hetgeen in het licht van de bewijslast in asielzaken, zou moeten volstaan. Daarbovenop legt hij een krantenartikel voor waaruit blijkt dat hij aanwezig was op het ogenblik van de aanslag en eveneens achtervolgd werd door de personen die de aanslag pleegden. Het Commissariaat-generaal heeft allesbehalve een grondig onderzoek verricht van dit artikel. Verder heeft het Commissariaat-generaal zonder enige motivering de dreigbrief van de Taliban als onecht gekwalificeerd en dit terwijl de hele familie van verzoeker wegvluchtte uit het dorp.

3.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, zodat verzoeker – zoals iedere burger die om een erkenning vraagt – moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen (RvV 27 maart 2009, nr. 25.244). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). Dit is *in casu* niet het geval.

3.3. Verzoeker steunt zijn asielrelaas op de moord door de Taliban op vooraanstaande burgers uit zijn stad. Deze gebeurtenis geniet ongetwijfeld ook publieke bekendheid en heeft aanleiding gegeven tot zowel rapportering in de pers als een gerechtelijk onderzoek.

3.3.1. Uit de persartikels toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat verzoeker niet aanwezig was bij de feiten en er over een derde persoon zoals verzoeker dit voorstelt, geen sprake is. Verzoeker licht niet toe waarom enkel zijn neergelegde krantenartikel een afwijkende versie geeft van de feiten terwijl de overige persberichten onderling coherent zijn. De Raad stelt immers vast dat uit de bij het administratief dossier toegevoegde informatie (bundel 13, stukken 1 a t.e.m. i) expliciet blijkt dat er in zes internetartikelen enkel sprake is van de dood van M. R. H. en het verwonden van (zijn neef) M. A. Een ander artikel spreekt over de aanwezigheid van een neef en nog een ander over de aanwezigheid van een vriend die ook ernstig gewond geraakte. Bij geen enkele van deze artikelen wordt melding gemaakt

van een derde persoon. Derhalve staat verzoekers relaas haaks op deze veelvuldige journalistieke verslaggeving. De Raad ziet verder hoegenaamd niet in waarom een krant opgesteld in het Urdu accuratere verslaggeving zou bevatten dan kranten die in het Engels zijn opgesteld, temeer daar vele artikelen door gezaghebbende kranten of nieuwsgroepen (*The Express Tribune with the International Herald Tribune, ZoneAsia-Pk, HTSyndication, CBS News, PakistanTime...*) werden gepubliceerd. Daarenboven bevat het lokale artikel, dat volledig in strijd is met alle hoger geciteerde nieuwsbronnen, dermate persoonlijke details en eenzijdige invalshoek dat het enkel kan zijn opgesteld op basis van de inlichtingen van de betrokkene zelf. De Raad stelde herhaaldelijk dat een krantenartikel in een originele krant een bewijs is dat een artikel gepubliceerd is, maar geen bewijs van de erin vermelde feiten. Het is immers geen officieel document en *in casu* kon de commissaris-generaal terecht besluiten dat dit stuk een gesolliciteerd karakter vertoont. Dat verzoeker geen enkele band heeft met de publicerende krant, noch met de journalist die dit artikel zou hebben geschreven, is een loutere bewering en is hoe dan ook nog geen bewijs dat het artikel onafhankelijk werd opgesteld.

3.3.2. Wat de dreigbrief van de Taliban betreft, gaat verzoeker er in deze vooreerst aan voorbij dat hij niet louter documenten dient neer te leggen maar tevens aannemelijk moet maken dat deze waarachtig en betrouwbaar zijn. Documenten zijn daarbij slechts een element in de beraadslaging en dienen, om enige bewijswaarde te hebben, te worden ondersteund door overtuigende verklaringen en een geloofwaardig asielrelaas, wat *in casu* niet het geval is. Op zichzelf vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet verder niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692,). Aangezien verzoeker niet aantoonde bij de feiten aanwezig te zijn geweest kon de commissaris-generaal dus wel degelijk de echtheid van de door verzoeker neergelegde dreigbrief van de Taliban in twijfel trekken. Bovendien getuigt verzoekers houding naar de gerelateerde feiten geenszins van een bijzondere betrokkenheid. Immers verzoeker zou de dag na de feiten terugkeren naar het voetbalveld om voetbal te spelen met zijn vrienden. Daar waar verzoeker in deze beweert dat zijn hele familie wegvlochtte uit het dorp en ondertussen een ondergedoken leven leidt, laat verzoeker echter na hier enig concreet en objectief verifieerbaar element voor aan te dragen waaruit kan blijken dat deze familie in het bijzonder wordt geviserd en de politie niet bij machte is hen te beschermen. Derhalve is dit louter een niet-aangetoonde bewering.

3.4. Verzoeker brengt voorts geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven en de beoordeling ervan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker beperkt zich aldus tot het herhalen van het asielrelaas, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het formuleren van bouteweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoeker weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

3.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofdte van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

3.6. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

3.7. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien maart tweeduizend en twaalf door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK